

Kabinettet. Per rykkede igen lidt længere bort fra Nanny, og de talte en Tid om ligegyldige Ting.

Pludselig, endnu mens Tjenestefolkene var i Stuen, udbrød Nanny:

»Men hvor mon Jakobe bliver af? Hun veed dog vist nu, at De er kommen. Og hun var næsten færdig, da jeg før var inde hos hende.«

Per svarede ingenting hertil. Han vilde helst ikke ind paa det Emne.

Men Nanny fortsatte: »De skal forresten glæde Dem til at se hende. Hun ser storartet ud i sin nye Kjole.«

Per skævede mistænksomt hen til hende, — han ventede at finde et ironisk Smil gemt i Mundkrogene. Men der var ikke mindste Smil. Nannys Ansigt udtrykte intet uden den oprigtigste Søsterstolthed.

»Maaske er det Dem selv, der har valgt den Kjole til hende?« vedblev hun.

»Jeg? ... Næ!« mumlede Per uvillig. Han var bleven lidt rød i Hovedet.

»Nej, det er sandt. Jakobe maa jo have bestilt den, forinden De kom. Men saa har hun da vist valgt den efter Deres Smag. Har hun ikke talt om det?«

»Næ, ... det husker jeg i hvert Tilfælde ikke.«

»Saa skal det altsaa være en Overraskelse.«

Per svarede igen ingenting. Han var pludselig bleven fraværende, helt borte i sine Tanker, mens han